

[Arne Larsen.]

i den nye struktur. Så vidt mig bekendt har man visse samarbejdsudvalg, man har i hvert tilfælde adgang til at oprette samarbejdsudvalg under de forskellige afdelinger, distrikter og stationer. Men i hvor stor en udstrækning har man benyttet sig af denne mulighed, og hvilke erfaringer har man om samarbejdet? Fra lønmodtagerside tror jeg ikke man har de allerbedste erfaringer i så henseende. Derfor vil jeg meget henstille til ministeren at gøre en indsats for netop at få denne side af sagen klaret, for skal man løse strukturproblemerne for DSB, er man nødsaget til at løse dem i samarbejde med det ansatte personale; det kan ikke nytte noget, at man bare sidder og laver et stykke skrivebordsarbejde og dikterer strukturen uden at diskutere den nøje igennem også med de ansatte.

I den forbindelse vil jeg sige, at ministeren jo har ansvaret for endnu en styrelse og endnu et stort generaldirektorat, nemlig generaldirektoratet for post- og telegrafvæsenet. Her har vi visse problemer i dag, som tilsyneladende er ved at gå i hårdknude, nemlig problemerne om postbæringen og den måde, hvorpå man også her ovenfra har dikteret de underordnede de arbejdsbetingelser, de skal have. Jeg tror derfor, det i høj grad er påkrævet med noget mere demokrati inden for de store områder, DSB og postvæsenet, og jeg vil bede ministeren om at tage disse ting op og tage dem meget alvorligt op, for jeg tror, det til syvende og sidst er den eneste reelle, ordentlige og menneskelige måde at løse de kommende opgaver for DSB på. Man er inde i en rationaliseringsudvikling, som, efter hvad jeg kan forstå, hidtil mest er gået ud på at rationalisere folk bort fra statsbanerne, nedskære personalet i stor udstrækning. Der var nok grund til at tage meget hensyn til de menneskelige problemer og videst muligt forhandle sig til rette med personalets organisationer og de samarbejdsorganer, man eventuelt har, og som efter min opfattelse burde udbygges mere.

Hanne Reintoft: De argumenter, der fremføres for en yderligere smidiggørelse af statsbanernes styrelse, må i og for sig være relevante i en tid med så hastig en udvikling som vor, og det må indrømmes, at den gæl-

dende styrelseslovs usmidige karakter kan være en hæmsko for de tilpasninger i statsbanernes forhold, der hele tiden er nødvendige for at følge med i strukturændringerne. Alligevel kan man nok være betænkelig ved en så stærk bemyndigelse til ministeren, navnlig når ministeren ofte har givet udtryk for en mere forretningsmæssig indstilling til statsbanerne, end jeg finder politisk rigtig og forsvarlig.

Når man ser på udviklingen og administrationen i andre lande, må det også skønnes rimeligt, at antallet af distrikter skæres ned; blot håber jeg, at man vil holde sig for øje, at det nødvendig må gå ud over fleksibiliteten ude i landet. På mange områder kunne en større geografisk smidighed være ønskelig både for de almindelige kunder og for erhvervslivet, hvis statsbanerne i tilstrækkeligt omfang skal kunne aflaste andre former for transport og på virkelig rationel måde løse behovet for kollektive samfærdselsmidler. I betragtning af, at statsbanerne netop skulle være i stand til at planlægge samlet og i stor målestok, er det meget væsentligt for landets trafikudvikling, at man tager den øgede konkurrence, som ministeren nævner, op for at undgå mere lokale og ikke velplanlagte private initiativer.

Ministerens nævner også de muligheder, der skulle foreligge for at indskrænke personalet. Der er vel ingen, der kan sætte sig imod rationalisering, og heller ingen, der synes, der skal gå overflødig personale rundt. Men eventuelle indskrænkninger må dog — og vel også i højere grad, end det hidtil har været tilfældet — foregå i overensstemmelse med personaleorganisationerne og ikke mod deres advarsler, som det jo er sket nogle gange. At dette også har haft sikkerhedsmæssigt uheldige sider, kan vi vel ikke komme uden om. Det er måske også meget rigtigt, som det nævnes, at personaleforholdene er sådan, at man ikke behøver at afskedige så mange. Alligevel er det gået ret hårdt ud over de løst ansatte, og det er dog ikke lettere for dem at blive afskediget end for dem, man har sikret ved en tjenestemandsansættelse.

Hvis det eksisterende personale skal kunne indordne sig under rationaliseringen, bliver det nok også absolut nødvendigt at sørge for nogle flere tjeneste- eller lejeboliger, ikke